

Uti lundens silfverbäck
Klar och fridsam; och så tyst kom natten,
Utan qval, och utan skräck.

Uti, lycklig med en älskad maka
Bodde i en herrlig Schweizer-dal.
Hyddan, årstid från fädrens tid tillbaka,
Stönt bekransad stod af bok och al.
Dagen framslöt, som det stilla watten
Uti lundens silfverbäck

Klar och fridsam; och så tyst kom natten,
Utan qval, och utan skräck.

Uti, lycklig med en älskad maka
Bodde i en herrlig Schweizer-dal.
Hyddan, årstid från fädrens tid tillbaka,
Stönt bekransad stod af bok och al.
Dagen framslöt, som det stilla watten
Uti lundens silfverbäck

Klar och fridsam; och så tyst kom natten,
Utan qval, och utan skräck.

— 8 —

Den Första:

Barnet i Örnästet.

Uti, lycklig med en älskad maka
Bodde i en herrlig Schweizer-dal.
Hyddan, årstid från fädrens tid tillbaka,
Stönt bekransad stod af bok och al.
Dagen framslöt, som det stilla watten
Uti lundens silfverbäck

Klar och fridsam; och så tyst kom natten,
Utan qval, och utan skräck.

Uti, lycklig med en älskad maka
Bodde i en herrlig Schweizer-dal.
Hyddan, årstid från fädrens tid tillbaka,
Stönt bekransad stod af bok och al.
Dagen framslöt, som det stilla watten
Uti lundens silfverbäck

Uti, lycklig med en älskad maka
Bodde i en herrlig Schweizer-dal.
Hyddan, årstid från fädrens tid tillbaka,
Stönt bekransad stod af bok och al.
Dagen framslöt, som det stilla watten
Uti lundens silfverbäck

Klar och fridsam; och så tyst kom natten,
Utan qval, och utan skräck.

Uti, lycklig med en älskad maka
Bodde i en herrlig Schweizer-dal.
Hyddan, årstid från fädrens tid tillbaka,
Stönt bekransad stod af bok och al.
Dagen framslöt, som det stilla watten
Uti lundens silfverbäck

Andersson's Drott.

— 9 —

— 10 —

Uti, lycklig med en älskad maka
Bodde i en herrlig Schweizer-dal.
Hyddan, årstid från fädrens tid tillbaka,
Stönt bekransad stod af bok och al.
Dagen framslöt, som det stilla watten
Uti lundens silfverbäck

— 9 —

— 7 —

„Ack! öfversäll är wist den brud
som fransén båra får!

Ack gaf han mig ej brudlig skrud,
men blott en frans af rosor,
o fröjd! omkring mitt hår!”

Men snart den riddersman steg in,
och fransen wäl besäg:

„D gör mig, låra guldsmed min,
en guldring af demanter,
som gläder brudens håg.”

Och när som ringen färdig war
med dyr demantesten,

då stack Helen — hon sorgsen war, —
när som hon satt allen,
på halfwa fingret den.

„Ack öfversäll är wist den brud,
som ringen båra får.

Ack gaf han mig ej brudlig skrud,
en enda lock allenast
o fröjd! utaf sitt hår!”

Men snart den riddersman steg in,
och ringen wäl besäg;

„Du har, o låra guldsmed min,
gjort wäl de gyllne smycken,
de glädja brudens håg.”

Rom låt mig se, du slicka wän,
hur det kan klåda dig!

och huru det kan passa se'n
min mö, den sköna bruden.
Min brud hon liknar dig.”